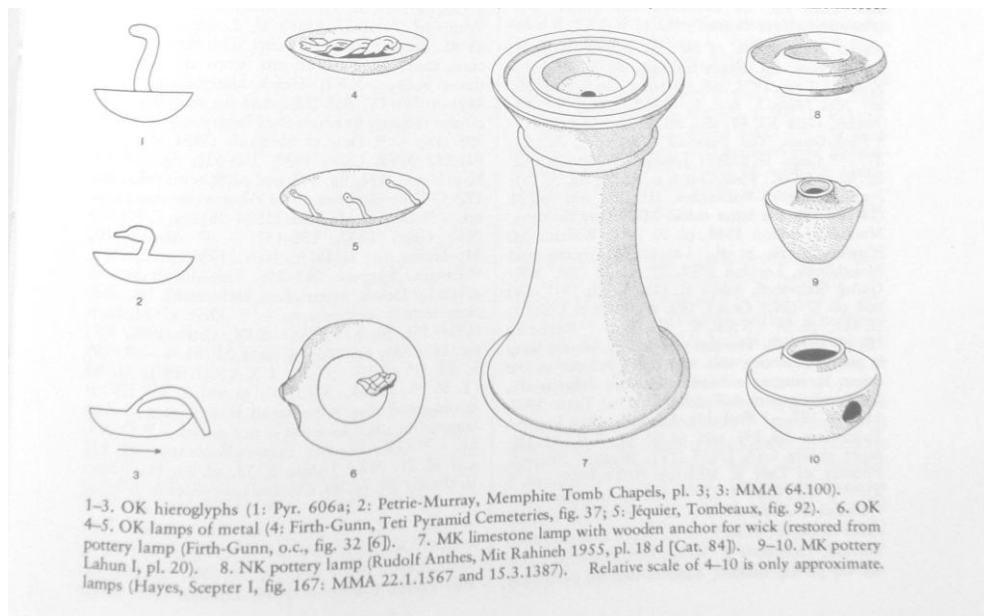

Příloha č. I

Chrám Sethiho I. v Abydu, 19. Dynastie (1290 - 1279)

Kaple Exodu na pohřebišti Bagawat
v oáze Chárga, 4. stol. n. l.

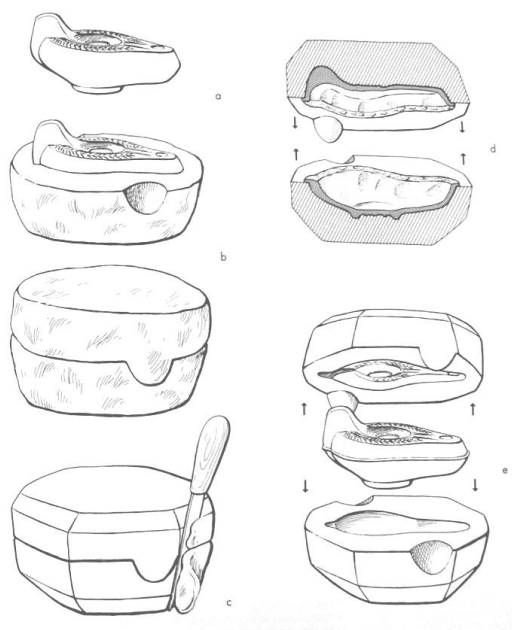

Převzato z Helck Wolfgang & Otto Eberhard, Lexikon der Ägyptologie Band III., Wiesbaden 1980

Příloha č. II

Výroba lampy z dvoudílné formy

Převzato z Goethert 1997, 17

dohotovění lampy po vyjmutí z formy
převzato z Goethert 1997, 18

Příloha č. III

Jan II. Josef František z Lichtenštejna (5.10.1840 Lednice – 11.2.1929 Valtice)

Jan II. byl jedním z nejdéle vládnoucích monarchů v dějinách Evropy, celkem šlo o 70 let a 3 měsíce. Byl synem Aloise II. Josefa Lichtenštejna a jeho manželky Františky de Paula, hraběnky Kinské. Nikdy se neoženil, ale o to pilněji shromažďoval sbírky, včetně antické. Velkou část jich věnoval do různých muzeí, včetně Františkova muzea, tedy dnešního Moravského zemského, a Uměleckoprůmyslového muzea v Brně. Zvláštní je jeho spojení s Opavským muzeem. V místě dnešní budovy stál zámek, který kníže roku 1890 prodal. Jan II. se později stal jedním ze štědrých dárců nově vzniklého muzea v Opavě.

Lichtenštejnským knížetem se stal v roce 1858.¹ Panství Jana II. se rozkládalo na jižní Moravě, v okolí Opavy a Krnova, v dnešním Lichtenštejnsku i dalších částech bývalé habsburské monarchie. Roku 1861 zavedl v Lichtenštejnsku konstituční monarchii, dal mu plnou suverenitu, vydal dvě ústavy s ustanovením demokraticky voleného parlamentu a úplné nezávislosti země. Území Lichtenštejnska rozdělil na dva správní celky, Oberland (Vaduz) a Unterland (Schellenberg). V r. 1866 jednostranně vystoupil z Německého spolku a vyhlásil Prusku válku s 66 vojáky, války se zúčastnil na straně Rakouského císařství, a jelikož Lichtenštejnsko nebylo do mírové smlouvy po skončení Prusko-rakouské války začleněno, je s neexistujícím Pruskem stále ve válečném stavu. Po vypuknutí 1. světové války vyhlásilo Lichtenštejnsko neutralitu a v zahraniční politice se začal orientovat na Švýcarsko, v roce 1924 přijalo Lichtenštejnsko jako své platidlo švýcarský frank. Po roce 1918 Československo neuznalo suverenitu Lichtenštejnska a jeho vládnoucímu rodu odmítlo po pozemkové reformě jakékoliv kompenzace, kníže tak přišel o 660 km² z 1551 km² pozemků, které mu na československém území patřily. Lichtenštejnská ústava byla pod patronátem Jana II. přepracována v roce 1921.

¹ Jen pro zajímavost, v témže roce uspořádal Jan II. v Lednici první výstavu vína

Příloha č. IV

Josef Zounek (19.10.1856 – 28.12.1927)

Pocházel ze statkářské rodiny žijící v Mrzkách cca. 15 km jihozápadně od Českého Brodu. Roku 1908 - 1909 se účastnil výpravy do Orientu. Postupně navštívil Alexandrii, Káhiru, putoval po Nilu v Egyptě, odtud přes území historické Palestiny, takzvanou Levantu, a Balkán zpět domů. Ze svých cest přivezl řadu starožitností, z nichž některé věnoval právě Podlipanskému muzeu v Českém Brodě.

O životě Josefa Zounka máme jen velmi málo zpráv, ačkoli musel být poměrně známou osobou nejen ve svém okolí. Na rubu pamětní mince, kterou si nechal v roce 1916 vyrazit ve Vídeňské mincovně, se sám charakterizuje jako „rolník na odpočinku, sběratel mincí, pěstitel kaktusů“. Narodil se v rodině Františka Zounka, který vlastnil rozsáhlý statek č. 19 v Mrzkách. V únoru 1881 se oženil s Alžbětou Novákovou. Narodilo se jim celkem devět dětí, z toho tři syny, přesto majetek zdědil syn nejstarší dcery. Prvorozený syn Ladislav pravděpodobně padl v 1. světové válce, data úmrtí dalších dětí se zatím nepodařilo dohledat. Na počátku 20. století měly polnosti a lesy patřící ke statku Josefa Zounka rozlohu přibližně 100 hektarů, jejich majitel si tady mohl dovolit být štědrým mecenášem, sběratelem i cestovatelem. Stejně jako jeho nejbližší, s'počinul i Josef Zounek po smrti v rodinné hrobce na hřbitově v nepříliš vzdálených Tismicích.

O jeho dobrých stycích ve vědeckých i politických kruzích svědčí i historie jeho numismatické sbírky. Tuto sbírku čítající několik set kusů předal J. Zounek na osobní přání T. G. Masaryka do Národního Muzea. S Masarykem se Zounek osobně setkal. O pravděpodobně velmi vysoké kvalitě této sbírky svědčí nejen zájem zahraničních institucí o její zakoupení, ale i skutečnost, že Josef Zounek byl zakládajícím členem Numismatické společnosti československé.² Za sbírku obdržel od Zemského českého výboru 300000 Kč

Část peněz utržených za numismatickou sbírku, přesněji obnos 100 tisíc Kč v cenných papírech, byl věnován v lednu 1925 na stavbu nové budovy Podlipanského muzea v Českém Brodě, kam Josef Zounek věnoval své zbylé sbírky. Stavba se uskutečnila v témže roce. Součástí souboru věnovaného muzeu v Českém Brodě bylo antické sklo z 1. - 4. stol. n. l., pocházející z oblasti Předního Východu, různá egyptiaka

² O.Herber Josef Zounek - zakládající člen Numismatické společnosti československé in.. Numismatické listy 1993/5-6;

včetně dvou zvířecích mumií, lampy mnoha typů, antická keramika, ale i napodobeniny a falsa. Sbíрка je doplněna fotografiemi, které Zounek v navštívených místech zakoupil či nechal pořídit. Na několika je i on sám. Při zákupech předmětů si vedl sešit, který se dochoval, ale přiřazení předmětů k jeho číslování není vždy zcela jisté.³

Již před svou cestou do Orientu se Zounek věnoval vykopávkám v okolí svého domova.

Jednou z mála dobře dohledatelných informací k životu Josefa Zounka je, že členové pražského kaktusářského kroužku uspořádali v červnu 1912 exkursi k J. Zounekovi do Mrzek u Českého Brodu. Časopisy Česká flora a Zahradnické listy zmiňují jeho sbírku čítající 1800 resp. 1600 druhů, obsahující vzrostlé až dvoumetrové rostliny. Dále jsou zmiňovány „sbírky vykopávek egyptských, a různé práce orientálské, včetně v odborných kruzích známé sbírky numizmatické“. J. Zounek je dále zmíněn u příležitosti výstavy v r. 1923. Po smrti J. Zounka zakoupili větší část jeho kaktusové sbírky B. Brettschneider, Ing. J. Graulich a Ing. J. Perla. Podle zaměstnanců muzea však některé rostliny zůstaly v objektu Podlipanského muzea a postupně usychaly. V podkroví budovy doposud jsou dochovány květináče od těchto kusů.

Cesta Josefa Zounka

³ V současné době se pracuje na přesnějším přiřazení předmětů k původním číslům.